

" POEMA DEL PARE JOFRE "

(Accèssit a la Viola d'Or.- Jocs Florals de "Lo Rat Penat"

1 9 6 1)

POEMA DEL PARE JOFRÉ

Allí, on carreus de segles fan companya
als àngels i als estels, on la memòria
s'ha fet marbre votiu i la fe entranya
un èxtasi daurat per a la història,
jau la despulla feta reliquiari,
castell d'amor amb vot de mercedari.

Jamai devoció a la Verge Santa
tingué millor flam místic en servici
d'activa humilitat sens complanta
i amb joia d'ofrenar-se al sacrifici.
I quan Ella l'inspira rumb i escola,
son cor es fa de Déu urna i guardiola.

I sent brollar la vívida paraula
amb bronzir fervorós de providència.
Cada mot li és un tremp que en ell s'entaula
afermant-lo a conreus de penitència.
Déu li mana al començ de la sendera
fidelitat al foc de sa foguera.

Fra Joan Gilabert Jofré duu presses.

L'empenta una divina lluisor.

Ell sap que ha de sembrar amb noves messes
en camps fins ara eixorcs per la secor.

Però un dring pressentit - daurada truja -
campaneja el do pròvid de la pluja.

Ha professat els vots d'obediència,
pobresa, castedat, misericòrdia
i es lliura amb benefactora impaciència
allí on xiscla el fuet de la discòrdia,
i la boira del dubte ell il.lumina
per influx de sa veu diamantina.

Sa veu que instiga forces adormides
quan manca el fraternal doll de l'Amor.
Ell sap la set del just i ses ferides
quan cal el bon consell del confessor,
i a cadascú li engega la bonança
de guarir pel camí de l'esperança.

La vasta pietat inspiradora
li ha revelat que Déu el necessita
per a l'heroica empresa redemptora:
esbandir en nous solcs nova collita.
Amb la veu que li surt en clams del cor
pren comiat del Puig tot ple d'enyor.

I a l'Àfrica infidel porta el missatge
 amb veritats de fe batallarosa,
 i assolix pel seu verb el gran mestratge
 de guanyar per a Crist creu tan costosa.
 L'escut de la Mercè ne té una blanca
 i amb ella encontra en tot portella franca.

Vincle de l'amistat amb Sant Vicent
 l'enfortix i el perill mai no defuig,
 però el lligam major que el fa content
 és la Verge Santíssima del Puig.
 Mai no sentí millor la remeiera
 joia de rosa pulcra en primavera.

On va la porta als llavis i no es cansa
 d'exalçar-la - oh, hiperdúlica dolçor -.
 Ella canta al seu cor ple d'esperança
 el salm del vassallatge abellidor,
 i li ha dit: - Seràs torxa de clemència
 i el teu nom gravarà en foc ta València.

Tu portes, Fra Jofré, saba d'alzina,
 llüissor de llampec en la mirada,
 la caritat constant i la divina
 paraula colpidora i benaurada,
 i els sant coratge que al teu pit batega,
 perquè en amar a Déu tens l'amor cega. †

La llaor de la Verge embauma l'aire.
 ¡Quin delitós contacte tan fidel
 quan del blau paradís baixa la flaire
 a omplir-li la fermesa de l'anhel!
 I l'alba és al camí que Déu li ordena
 cèlic anunci en òsculs d'assutzena.

II

Un jorn copsà la ferida
 d'un foll ferit de cantal.
 Per sa paraula eixerida
 l'innocent tindrà hospital.

Pel tou d'un carrer venia
 la xicalla inconscient,
 encalçant amb pedra impia
 el pobre foll innocent.
 La caritat no té mida
 quan ^{cal} estroncar un mal.
 Per sa paraula eixerida
 l'innocent tindrà hospital.

L'estremix un plor sobtat
 en veure sagnant tristor
 la mirada d'estupor
 d'aquell foll abandonat.
 Dels xics deté l'embranzida
 amb sublim gest paternal.

Per sa paraula eixerida
l'innocent tindrà hospital.

El seu cor venç en la lliça
d'ajudar l'adolorit,
car València precisa
dreçar-se en el bé complit.
I amb mots d'amor decidida
sermó a la Seu diu com cal.
Per sa paraula eixerida
l'innocent tindrà hospital.

Se fa precís l'aixopluc
per als folls. Se necessita
el diner del benastruc
per conservar la collita.
El Rei Martí li ou la crida
i li lliura bon cabal.
Per sa paraula eixerida
l'innocent tindrà hospital.

En el sofriment humà
s'aprén la millor lliçó,
perquè a qui el dolor nafrà
el cel ja té per guardó.
El Pare Jofré convida
a confraria coral.
Per sa paraula eixerida
l'innocent tindrà hospital.

Es percebrà en el futur
 l'alé d'aquell mercedari
 que fent del dolor un fur
 alçà un poble humanitari.
 La voluntat amanida
 l'ungí de goig fraternal.
 Per sa paraula eixerida
 l'innocent tindrà hospital.

Brollaran flors enciseres,
 triomfs d'herois, grans victòries
 i vindran noves banderes
 a omplir novelles memòries.
 Però la flor exquisida
 de Jofré serà immortal.
 Per sa paraula eixerida
 l'innocent tindrà hospital.

Que un jorn copsà la ferida
 d'un foll ferit de cantal.
 Per sa paraula eixerida
 l'innocent ja té hospital.

III

Volgué cercar jueus per inspirar-los vies
 de just acatament
 i el seu verb ja remou antigues profecies
 amb seny clarivident.

Persuasió divina ja descenyix la soga
de la incredulitat
i escolta enlluernada tota la sinagoga
l'eterna Veritat.

I clama entre aquells hòmens per l'exacta creèc^uia
de Crist, que és plenitud,
comparant l'Escriptura Sagrada amb la carència
doctrinal del Talmud.

Pare Vicent Ferrer li donà primacia
de predicació,
perquè capí el miracle que en Fra Joan Bullia
amb foc de passió.

¿Quina força verbal lluu l'amor sacrosanta
d'aquell frare imprevist,
que colpint amb paraules una nova fe implanta
revelada per Crist?

Ell ens diu l'astrugança de la bona drecera
i l'infal.lible nord;
la delerosa gràcia que veure Déu espera
més enllà de la mort.

Després que Fra Jofré vessà raons tan franques
al jueu infidel,
- oh prodigi! - una pluja d'abundoses creus blanques
se veu caure del cel,

I la celeste gràcia del fet que allí inspirava
conversió total,

el miracle suprem de les creus convidava
al llustre baptismal.

IV

Fra Joan complint ordres fa via cap a França.
Un rosari, la Bíblia i el bàcul en la mà.
No cal altre bagatge quan només se fa usança
dels estris que es precisen per al quefer cristià.

Votiu pelegrinatge, goig de la senderola,
solitud franciscana, temperi en rauxa o neu,
drecen en febre mística la celeste aureola
que amb goig patern li endreça la santa mà de Déu.

Fra Joan caminava sempre ordint la pregària
amb mots que li sortien del seu cor virginal.
Angèlica puresa d'estrella solitària
li menava l'idil.li amb llum sacramental.

Percebia el misteri de les clarors divines
i els enamoradors missatges de la nit.
Li eren suaus les nafres i dolces les espines
perquè la benaurança ja la portava al pit.

¿Serà el darrer viatge, el de la penitència
que cal fer ans que escolte la crida del Senyor?
Aquesta deixuplina del camí i de l'absència
santifica la vespra d'una vida millor.

¿Serà la prova ferma d'obediència pura
per assolir la gràcia de l'eterna salut?

Sant Vicent, que l'ha vist tan fràgil de figura,
li aconsella que torne allí d'on ha vingut.

El dominic li diu: - Torna-te'n a València,
ta terra, que et rebrà amb maternal soplug.
Els germans de convent esperen ta presència
i els teus precs vol l'excelsa Mare de Déu del Puig.

I obeint els designis que al company de sendera
un àngel missatger tot just ha revelat,
Fra Joan fa camí de retorn puix que espera
el compliment altíssim que Déu li ha senyalat.

Un sofriment punyia el seu bon zel de frare.
Vol reseguir la feina del Bé mai no exhaurit.
¡Quina vida tan breu per donar compte al Pare
de tan escassa història i cabal tan petit!

Aquest era el resum que ell feia de sa vida.
¡Oh pulcra hūmilitat del bon predicador
que es sentia a la fi lluern a empetitida
sota la dolça cura d'Aquell que és tot Amor!

Però un goig li brunzia dins el cor. Les lloances
no li aturen als llavis remorosos de cants.
Ja s'atansa a la terra de les vives gaubances.
Primavera esclatava de roses exultants.

Al Convent del Puig resen vespres. L'ocelleria
del camp vibra alegroia i el sol lluu resplendent.
De sobte un campaneig ressona. Qui ho diria!
Cap frare no volteja el repic és batent.

